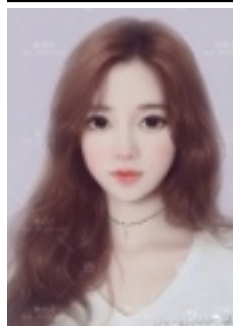


Chinh Phục Tổng Tài Kiêu Ngạo

Contents

Chinh Phục Tổng Tài Kiêu Ngạo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9

Chinh Phục Tổng Tài Kiêu Ngạo



Giới thiệu

Trong thế giới hào môn thường đi kèm theo hai từ kim chủ những vị tổng tài giàu có thường bao nuông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-phuc-tong-tai-kieu-ngao>

1. Chương 1

Trời lạnh thấu xương, không biết tuyết rơi lớn từ khi nào.

Bên trong hộp đêm giải trí hàng đầu Yên Thành, tiếng nhạc chất chúa khiến tai mọi người như ù đi...

Trên sân khấu, một cô gái nóng bỏng đang uốn éo vòng quanh chiếc cột thép, xung quanh là tiếng hò hét cười đùa vui vẻ...

Chân tay của cô thon dài, lưng con ong mảnh mai linh hoạt, mái tóc uốn quăn buông rủ, cô dùng đôi chân dài giữ chặt cột thép, cơ thể được kéo lên trên, cô xoay một vòng rồi bắt đầu đầu múa trên chiếc cột đó.

Nơi mắt cá chân xinh đẹp của cô có xăm một đóa tường vi đỏ rực, còn có cả chiếc lắc chân xinh xắn, cô để chân trần vô cùng quyến rũ...

Cô đứng đưa theo điệu nhạc, eo thon lắc lư nhẹ nhàng thanh thoát...

Khán giả phía dưới hò reo theo, bầu không khí vui tươi đạt tới cao trào...

Nhưng có điểm không vừa mắt, ở một góc một người đàn ông lặng lẽ đứng nhìn cô gái đang múa điên cuồng trên sân khấu...

Trên ngón tay anh vè một điệu thuốc, khác với sự điên cuồng phấn khích của những người khác, anh lại tỏ ra vô cùng trầm tĩnh.

Anh lặng lẽ dựa vào lan can, bình thần nhả khói thuốc.

Anh là Giang Thần Hy, là người thừa kế của tập đoàn Giang thị danh tiếng lẫy lừng.

“Thì ra Giang thiếu gia thích loại phụ nữ này à?” Lúc này có người đàn ông từ phía khác tiến lại, hỏi câu ngắn gọn đầy sự mỉa mai, “Tô Lê, một diễn viên, đóng phim thì ít mà scandal thì nhiều, xinh đẹp! nóng bỏng! Nhưng mà...”.

Đang nói đối phương ngừng lại chút, rồi ho một tiếng kèm theo tiếng cười miệt thị.

“Nhưng mà cái gì?” Giang Thần Hy chậm rãi hỏi lại.

Đối phương vừa cười vừa nói: “Giang thiếu gia, cùng là đàn ông tôi vẫn nên khuyên anh một câu, những loại hồ ly tinh này đừng nên động vào, tránh làm cho toàn thân bị S.A.O.” (Có nghĩa là mê hoặc, quyến rũ).

Nhưng mà Giang Thần Hy lại không nhin được mỉm cười, hút một hơi thuốc rồi chậm rãi nói: “Phụ nữ nếu như không SAO, thì làm sao khiến đàn ông động lòng chứ, hử?”, dứt lời anh vỗ vai đối phương đầy thâm ý, sau đó quay người rời đi...

Tô Lê đưa mọi người hưng phấn lên đỉnh điểm, nhưng cô lúc này lại âm thầm rời đi, thậm chí không ai phát hiện ra cô ra về từ lúc nào. Một tay cô xách đôi giày cao gót, một tay vịn lấy lan can hành lang, rồi dựa lên một chiếc cột, dường như gần như đi không nổi nữa, cô khẽ ngước mắt nhìn lên vầng trăng khuyết trên bầu trời trống không, ánh mắt có chút mệt mỏi.

Điện thoại báo có tin nhắn đến, Tô Lê liền cầm lên xem: “Qua đây!”. Hai chữ cụt lủn, Tô Lê mím môi rồi đứng thẳng lên hướng về phía phòng khách Vip mà bước đi...

Đẩy cửa bước vào, trong phòng rất tối, vẫn chưa đợi cho đôi mắt cô thích nghi với bóng tối nơi đây, cô liền bị ai đó ôm ngang hông kéo người vào lòng, sau đó liền bị quăng lên giường một cách thô bạo.

Tiếp theo, một người đàn ông nằm đè lên trên, mùi nước hoa ngào ngạt lẫn với mùi thuốc lá cay nồng, Tô Lê biết người này là ai, ông chủ của cô – Giang Thần Hy.

Chuyện đó cứ thế diễn ra...

Sau một màn mây mưa, trong phòng vẫn còn nguyên mùi vị ái ân, không thể tan biến.

Một nụ hôn nhẹ của Tô Lê chạm vào khóe miệng Giang Thần Hy, nhưng anh lại khẽ nghiêng đầu, dường như muốn né tránh cô.

Đôi mắt đen dài giấu đi ánh mắt lạnh lùng, lông mày khẽ chau lại đủ để cho thấy anh không thích cử chỉ này của cô.

Cô nhìn khuôn mặt thần thờ của anh, đáy mắt như ẩn giấu điều gì, sau đó quay lưng lại với Giang Thần Hy mà ngồi bên cạnh giường, thuận tay với lấy chiếc khăn tắm quấn quanh người rồi đứng dậy.

“Mấy giờ rồi?” giọng khàn khàn của Giang Thần Hy vang lên.

Tô Lê khẽ nghiêng đầu, mím môi lại nói: “Không biết, nhưng mà anh cứ ngủ tiếp đi.”

Giang Thần Hy không nói gì nữa, cứ lặng nhìn cô đi vào phòng tắm.

Cô là một người phụ nữ thông minh, một người phụ nữ xinh đẹp, sợ rằng ai cũng yêu thích cô. Một người phụ nữ khiến anh cảm giác thoải mái, cho dù là thể xác hay tâm hồn...Bởi vậy ba năm nay, anh cũng chưa muốn người khác thay thế cô...

Tô Lê bước vào trong phòng tắm, cô đứng trước bồn rửa tay chăm chú nhìn mình trong gương, có chút thất thần vô cảm. Cô là một minh tinh vô hạng, đi diễn ba năm nhưng vẫn mãi không nổi tiếng, không phải cô không xinh đẹp cũng không phải kỹ năng diễn xuất không tốt, càng không phải không có nguồn lực.

Hoàn toàn ngược lại, cô vô cùng xinh đẹp, diễn xuất cũng không tồi, nếu nói về nguồn lực, cô là tình nhân bí mật của Giang Thần Hy, anh cũng là người có máu mặt, chỉ cần một câu nói của anh, cô muốn gì không được? Nhưng mà...Giang Thần Hy trước giờ chưa cho cô bất cứ cơ hội nào...

“Đang nhìn gì vậy?” Giang Thần Hy tựa người trước cửa, trên tay vờ một điều thuốc lá.

Tô Lê dụi dụi bước về phía anh mỉm cười nói: “Nhìn bản thân em, em rất xinh đẹp phải không?”

Giang Thần Hy mỉm cười không nói gì.

Tô Lê nghiêng đầu lớn tiếng cười: “Nói với anh một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Em có thai rồi.” Trên mặt Tô Lê vẫn giữ nụ cười dụi dụi, ánh mắt nhìn anh chăm chú, dường như muốn nhặt nhanh thứ gì đó trên mặt anh, nhưng tiếc kết quả là không có gì hết.

2. Chương 2

Cuối cùng cô cười nhạt một tiếng: “Cho nên...chúng ta kết hôn chứ?”

Giang Thần Hy nhìn cô, chậm rãi nhả khói thuốc lạnh lùng nói: “Diễn phim nhiều quá hả? Đừng nói lời ngu ngốc. Tôi không thích phụ nữ được voi đòi tiên, em cũng hiểu rõ mà.” Dứt lời, anh quay người đi tới quầy bar rót một ly vang đỏ.

Khoảng chừng 10 phút sau, Tô Lê từ phòng tắm bước ra, mặc xong quần áo rồi nhìn người đàn ông đang tựa bên cửa sổ, mỉm cười nói: “Vừa nãy em đùa anh đó, em đi trước đây, yên tâm, em sẽ uống thuốc không để anh phiền phức đâu.” Nói xong, cô liền rời khỏi nhà của anh.

Ba năm, cô cũng quen rồi. Cô biết anh không thích hai người qua đêm cùng nhau, cô cũng biết điều tối kỵ của anh, thật ra cô rất thông minh, lời nói đùa hôm nay đã chạm vào giới hạn của người đàn ông này.

Nhưng mà...có liên quan gì chứ? Cô hiểu sớm muộn gì cũng có một ngày, quan hệ giữa cô và anh không có tương lai. Thật ra cô rất ghét bản thân thông minh như vậy, nếu ngu ngốc một chút thì tốt hơn...

Cô nhắm mắt cười nhạt, sau đó xỏ chân vào đôi giày gót nhọn cô đơn rời khỏi hộp đêm, tự mình lái xe, một người lái xe một mình đi tới quán bar...

Ngày hôm sau, Tô Lê tỉnh dậy sau cơn ngủ mê, cô bóp chiếc đầu đang căng lên của mình, sau mỗi lần uống say đều bị như vậy.

Tỉnh táo lại một chút và chắc chắn bản thân đang ở đâu, cô mới buộc lại mái tóc, từ trong tủ lòi ra một chiếc sơ-mi màu trắng rồi đi vào phòng tắm.

Tắm xong bước ra ngoài, cô với lấy chiếc khăn tắm vừa lau khô tóc vừa đi ra phòng ngoài. Đây là căn nhà được sửa lại từ một nhà kho cũ, hai tầng lầu không xa hoa nhưng cũng rất đặc biệt.

Tô Lê trèo lên lan can nhìn xuống bên dưới, người đàn ông đang tập thể dục, nói về lười biếng: “Ê, mình đói bụng rồi, có gì ăn không?”

Người đàn ông kia ngừng lại chăm chú nhìn cô, không mấy hào hứng trả lời: “Có thể đừng ê ê gọi không? Ngay cả câu cảm ơn cũng không có? Nửa đêm hôm qua nếu như không phải mình vất vả khiêng cậu từ quán bar về, bây giờ không biết cậu đang ở nơi nào nữa đây.”

Người này là người bạn duy nhất của Tô Lê, là một tay đua xe công thức 1 (F1), tên là Trần Miễn.

Tô Lê mặc áo sơ-mi nam bước xuống lầu, trong bếp có bánh quẩy sữa đậu nành mua từ lúc sáng, cô ăn một miếng rồi cười nói: “Cảm ơn nha, vẫn là cậu tốt với mình nhất.” Vừa nói cô vừa nhào người lại hôn lên má Trần Miễn. Trần Miễn ghét bỏ đẩy cô ra và nói: “Tránh ra, toàn dầu mỡ.”

Tô Lê vừa cười vừa quay người ngồi xuống sofa bên cạnh, mở tivi: “Xem thử hôm nay có bản tin của mình không.”

Quả không ngoài dự đoán, Tô Lê lại được lên bản tin giải trí. Nhưng cô hiện rõ không thêm quan tâm, giống như đang xem chuyện của người khác vậy. Cô rung rung chiếc đùi trắng nõn thẳng tắp rồi hỏi: “Cậu và cô gái kia sao rồi?”

“Chia tay rồi.” Trần Miễn nhấn đùi của cô xuống, chau mày nói: “Cậu đừng rung đùi trước mặt mình nữa, dù gì mình cũng là đàn ông.”

Tô Lê cười nói: “Cô gái đó chẳng phải mấy ngày trước còn tới tìm mình thị uy sao, hung dữ muốn chết.” Vừa nói cô vừa đá chân anh rồi nói: “Cậu cũng không nhỏ nữa, tìm một cô gái đoan trang chút không được à, cậu xem cậu tìm toàn là những người chẳng ra sao cả.”

Trần Miễn che một bên mắt cô chậm rãi nói: “Cậu có thời gian nói mình, sao không nhìn lại cậu...” Anh ngập ngừng nhìn cô thăm dò.

Tô Lê nhìn anh, uống một ngụm sữa đậu nành rồi cười nói: “Tối qua mình nói xạo anh ấy là mình có thai rồi, còn nói là muốn kết hôn với anh ấy nữa.”

Trần Miễn nghe vậy liền hơi chau mày, “Sau đó thì sao?”

Tô Lê mỉm cười nhún vai, rồi nói: “Sau đó thì không có sau đó nữa, mình nghĩ tối qua là lần cuối cùng rồi.”

Trần Miễn nhìn cô chăm chú, trầm giọng nói: “Nói thật lòng nha, đừng tự dày dạn bản thân nữa, được không? Cậu coi thẳng oắt đó, cậu và hắn cũng 3 năm rồi, cuối cùng lại đối xử với cậu như thế?”

Tô Lê nghe vậy ngập ngừng, nhưng sau đó chớp mắt chu môi ra rồi nói: “Không đâu, anh ấy chu cấp đầy đủ, miễn là sau này không có dây dưa gì nữa, anh ấy không muốn để phiền phức cho bản thân.”

Trần Miễn nhìn cô lại mặc áo của anh, gọi với: “Ê, sao cậu lại mặc áo của mình?”

“Ngày mai dạo phố mua lại cho cậu chiếc khác.” Dứt lời, cô lấy từ trong ví tiền của anh tờ một trăm tệ, nói: “Mình bắt taxi về.” Nói xong cô liền cầm lấy túi xách đứng dậy bỏ đi, không thêm quan tâm Trần Miễn ở phía sau đang gọi khản cổ...

Ngày hôm sau, Tô Lê từ phim trường trở về, vừa bước xuống từ xe của trợ lý, cô cũng không định đi vào công ty mà chuẩn bị đi thẳng về nhà nghỉ ngơi.

Nhưng mà vừa chuẩn bị rời đi, liền chạm mặt Giang Thần Hy. Người đứng trước mặt anh đang nói chuyện gì đó, dường như anh cũng nhìn thấy cô, ánh mắt của anh như muốn tránh né cô, chỉ là liếc một cái rồi lập tức thu lại tầm mắt, thái độ bình thản giống như nhìn một người xa lạ vậy, sau đó cô thấy anh quay người đi ra hướng khác.

Tô Lê cũng quay người chuẩn bị rời đi, trước mặt lại bị một người đàn ông chắn lấy lối đi...

3. Chương 3

Cô ngược mắt lên nhìn, hóa ra là trợ lý riêng của Giang Thần Hy – A Hào. Cô ngậy người, “Xin hỏi có chuyện gì không?”

Anh ta nhìn Tô Lệ về mặt nghiêm túc, bình thản: “Cô Tô, tổng tài tìm cô có việc.”

Tô Lệ trầm ngâm một chút rồi gật đầu. đi theo A Hà xuống lầu, bên ngoài tòa nhà có một chiếc Mercedes màu đen đang đậu ở đó.

Giang Thần Hy trước giờ làm việc rất khiêm tốn, bình thường xe để đi lại cũng chỉ là một chiếc Mercedes mà thôi.

Khi cô tới gần chiếc xe, Giang Thần Hy ngồi trong xe ấn kéo kính xe xuống nhìn về phía cô: “Lên xe.”

Tô Lệ ngậy người, cô do dự một chút, sau đó kéo cửa xe ra. Bên trong xe mở điều hòa, rất ấm áp. Tô Lệ xoa xoa hai tay vào nhau thổi một hơi vào hai bàn tay. Bên ngoài tuyết rơi rất dày, trên mái tóc cô đọng vài bông hoa tuyết, tóc cũng bị gió thổi rối bời lên.

Giang Thần Hy khẽ liếc mắt nhìn cô: “9 giờ tối mai, tới hộp đêm của tôi.”

Tô Lệ ngoái đầu nhìn Giang Thần Hy, hai ánh nhìn bắt gặp nhau. “Có vấn đề gì?”

Tô Lệ chớp mắt mỉm cười nói: “Em tưởng tối qua là lần cuối cùng.”

Giang Thần Hy khẽ cười, không lộ ra chút ý vị nào, tầm mắt của anh không hề dừng lại trên gương mặt cô, chỉ là tùy tiện cầm lấy cuốn tạp chí mở ra đọc, im lặng một lát Giang Thần Hy lạnh lùng nói: “Em đến hay không đến tùy ở em.”

Giang Thần Hy vừa nói vừa lật giở từng trang tạp chí. Tô Lệ mỉm cười hỏi: “Công ty anh nhiều nghệ sĩ như vậy, Giang thiếu gia sao lại tìm em?”

Giang Thần Hy nghe vậy dừng lật mở trang sách, ngược mắt lên chăm chú nhìn cô nói về nghiêm túc: “Bởi vì em đẹp vừa đủ.”

Tô Lệ nghe nói ngậy người ra, cũng cùng lúc trầm lặng theo.

Dáng vẻ xem sách của anh vẫn luôn dễ thương như thế, anh nhận được sự giáo dục của xã hội thượng lưu, anh có phong cách vô cùng thư sinh nho nhã, một tay anh cầm cuốn tạp chí, một chân tùy ý bắt chéo lên chân kia, anh tựa người ở đó, im lặng đọc báo.

Chiếc cằm thon gọn, đôi môi mỏng hơi cong lên, biểu cảm cười như không cười khiến người ta đoán không ra anh đang nghĩ cái gì.

Khuôn mặt ngũ quan rõ ràng, đôi mắt sâu hun hút chuyển động theo từng trang giấy trên tay anh.

Tô Lệ nhìn anh cười nói: “Tối qua, bạn em nói với em, em và Giang thiếu gia bên nhau cũng được 3 năm rồi, sao một chút lợi ích cũng không vớt vát được chút, thậm chí vẫn là một diễn viên chỉ được diễn vai diễn nha hoàn nhỏ nhoi cho người khác.”

“Cho nên thì sao?” Giang Thần Hy lạnh lùng liếc mắt nhìn cô.

Tô Lệ mỉm cười: “Giang thiếu gia, một ngày vợ chồng trăm năm ân nghĩa, dù gì em cũng bên anh 3 năm, chỉ cần anh nói một câu, em nghĩ cho dù vai diễn nào cũng không vấn đề nhỉ!”

Giang Thần Hy nhìn cô, trong ánh mắt có chút bông đùa, anh nói: “Muốn sống được trong nghề này, vậy thì bắt buộc phải tuân thủ luật chơi của nghề này, tôi nghĩ đạo lý này em nên hiểu rõ.”

Tô Lệ nhìn anh, thoáng chốc trầm ngâm, sau đó cười nói, “Em hiểu rồi, 9 giờ tối mai đúng không?”

Giang Thần Hy “ừm” một tiếng, khẽ gật đầu...

Đêm ở thành phố phồn hoa, đó là phồn hoa và xa xỉ thuộc về những người có tiền...

Trần Miễn thường chạy qua làm cho cô ít đồ ăn, Tô Lê thường hay nói nếu như không có anh cho ăn, cô nhất định chết đói từ lâu rồi, mà trên thực tế quả thực là như vậy.

“Hôm nay ngoài trời mưa kèm tuyết rơi, cậu không thể mặc thêm chiếc áo sao?” Trần Miễn dựa vào một bên rồi nói.

Tô Lê nghiêng đầu nhìn mình trong gương, hôm nay cô mặc một chiếc váy ngắn rút vai màu đỏ, mái tóc uốn gợn sóng lộn to, trang điểm cầu kỳ nhưng xinh đẹp yêu kiều, khiến cô nhìn giống đóa hoa Mimosa nở trong đêm muộn vậy.

Cô khẽ cong môi lên, cười nói: “Vậy sao được chứ? Như này thì không đẹp rồi.” Nói xong liền xách túi đi ra ngoài...

.....

Tô Lê từ từ tiến vào hộp đêm, đôi gày cao gót từng bước đi lên trên lầu. Nhưng mà sàn nhà lát gạch trơn láng rất dễ trơn trượt, cô bước từng bước khó khăn. Ngay lúc này ngẩng mặt lên cô liền thấy Giang Thần Hy đang tiến thẳng về phía cô.

Ánh mắt của anh như thiêu đốt, giống như đang đánh giá bộ dạng của cô hôm nay, không thể phụ nhận cảm giác mỗi lần nhìn thấy cô, đều khiến anh có một chút bất ngờ.

Hoặc nhiều hoặc ít, cô và cô gái khác không giống nhau, cô sẽ không quyến rũ anh, nhưng cô cũng không cự tuyệt anh, từ đầu tới cuối khiến người ta có cảm giác không thể rời xa, khiến anh tràn đầy cảm giác tươi mới.

Tô Lê nhìn anh, vẫn cứ cảm thấy anh giống như là đang đặc biệt đứng đây chờ cô vậy, cô nhoẻn miệng cười: “Xin lỗi, em tới muộn rồi.”

Giang Thần Hy một tay dứt trong túi quần âu, một tay kia kẹp điếu thuốc, thản nhiên đứng một bên, anh khẽ giơ tay lên nhẹ nhàng hút một hơi rồi thở ra nhẹ nhẹ, khoe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt sâu thẳm thẳm như mặt hồ không thấy đáy.

Cô của đêm nay, lại là một vẻ đẹp yêu kiều, thứ duy nhất có thể nghĩ tới là dùng từ này để hình dung cô, yêu kiều nhưng không quê mùa.

Anh khẽ nheo mắt kèm theo một chút tán thưởng, nhìn cô lạnh lùng nói, “Em tới trễ rồi.”

Tô Lê chăm chú nhìn anh, nhếch đuôi mắt khẽ cười, “Giang thiếu gia không phải là lo em không đến, cho nên đặc biệt đứng ở đây chờ em đấy chứ?”

Rõ ràng đây là một câu nói đùa, Giang Thần Hy khẽ chau mày, khoe môi cong lên nhưng không nói gì.

4. Chương 4

Tô Lê nhìn anh rồi nháy mắt cười, coi như câu nói vừa rồi là lời nói đùa nhạt nhẽo.

“Được rồi, đi vào đi, tiệc rượu sắp bắt đầu rồi.” Giang Thần Hy lạnh lùng nói, sau đó liền quay người đi về phía trước.

Nhưng mà đôi giày cao gót nhọn của Tô Lê thực sự không thích ứng được với nền đá hoa cương dễ trơn trượt này, vừa đi được vài bước cô trượt chân một cái, theo quán tính tay bám chặt vào cánh tay của Giang Thần Hy đang đi phía trước.

Giang Thần Hy theo đà xoay người dừng chân lại, liếc mắt nhìn thấy cô gái đang túm chặt cánh tay của mình. Chỉ thấy cô ngẩng đầu lên cuống quýt xin lỗi: “Em nghĩ hôm nay em mang nhầm giày rồi. Đôi giày này không chống trơn một chút nào.”

Thần thái của cô giống như đứa trẻ vô cùng ngây thơ, cho dù là cô trang điểm quyến rũ động lòng người, cử chỉ thè lưỡi ra không che đi được tính cách trẻ con của mình.

Trái tim Giang Thần Hy có chút xao động, đáy mắt có chút vui vẻ, nhẹ nhàng nhếch môi lên, khẽ cười thành tiếng: “Không phải em chọn nhầm giày, mà là em không đủ thông minh.” Anh khẽ lên giọng đầy ẩn ý.

Tô Lê không phải không nghe ra, mà là không biết vì sao trong thoáng chốc cô lại do dự. Tô Lê là một người thông minh, kiểu đàn ông này chỉ có thể ngấm lại không thể lại gần, nếu không sẽ là bản thân đang đùa với lửa, sau khi hơi do dự cô liền lập tức nhếch mép: “Đúng vậy, em đúng là có chút không thông minh, cho nên vẫn hy vọng Giang thiếu gia đừng để ý.”

Dứt lời, cô liền thuận đà vịn lấy khuỷu tay anh, cùng anh chậm chậm tiến vào bên trong. Chỉ là lúc Tô Lê bước vào, lại khiến bầu không khí vốn khá vui liền phút chốc ngưng lại vài giây, sau đó mới khôi phục lại trạng thái bình thường. Việc này đối với cô mà nói, thực ra sớm đã quen rồi.

Đàn ông nhìn cô, mạch máu từng người từng người căng lên như muốn nổ tung, phụ nữ nhìn thấy cô thì giống như thấy ôn dịch vô cùng căm ghét...

Cô là một nữ diễn viên có tiếng nhưng nhiều thị phi, scandal thậm chí còn nhiều hơn những tác phẩm mà cô từng diễn.

Nói trắng ra là cô vốn không phải là một nữ diễn viên im hơi lặng tiếng, chỉ là cô nổi tiếng vì danh tiếng của cô quá tệ.

Cô liếc mắt khẽ cười, rồi lạnh lùng nói: “Giang thiếu gia, hôm nay anh đưa em tới đây đúng là một lựa chọn sai lầm.”

Giang Thần Hy liếc mắt nhìn cô, tiện tay đưa một ly rượu Volka qua, cười nói: “Thật à.”

Tô Lê nhìn anh không nhịn được cười, cô nói: “Trước giờ anh chưa từng đưa em tới, đây là lần đầu tiên đúng không?” ngập ngừng chút Tô Lê tiếp tục cười nói: “Hoặc là lần cuối cùng chẳng?”

Giang Thần Hy lại ghé mắt nhìn cô, Tô Lê vẫn chưa chịu dừng: “Nhưng mà tiếng tăm của em tệ quá, anh không lo em làm hỏng danh tiếng của anh, rửa cũng không hết?”

Giang Thần Hy khẽ nhấp một ngụm Volka, khóe môi anh khẽ cười, cười nhưng không nói gì.

Tô Lê nhìn anh, anh cho cô tất cả phản ứng đều không phải thân mật quá mức, lại cũng không phải khiến người ta cảm giác bị lạnh nhạt, có thể đến có thể đi, tầm nhìn của anh cũng không có chú ý cô từng giây từng phút, vẫn có thể nói chuyện phiếm với người bên cạnh.

Tô Lê đương nhiên cũng không thể mãi luôn dính chặt lấy anh, liền cùng với người đứng gần cô quay ra chào hỏi tán dóc.

Cô là một cô gái cởi mở, với ai cũng có thể nói chuyện được, phụ nữ nói rằng cô quyến rũ lắm lời, nhưng trong mắt đàn ông, từng cử chỉ của cô giống như thuốc độc khiến người ta muốn không uống cũng không được...

Bên cạnh có một vài cô gái xinh đẹp xì xào bàn tán: “Biết cô ta chứ, mấy ngày trước còn nói cô ta xuất thân từ sân khấu đây.”

“Xì, một diễn viên không có hạng nhỏ nhoi, các cô xem, một đám đàn ông giống như ruồi bọ đều vây quanh cô ra rồi kia.”

Tô Lê không phải không nghe thấy, chỉ là những lời này cô nghe quá nhiều rồi. Thực ra cô cũng không phải là người rộng lượng gì, chỉ là có lúc cảm thấy đi tính toán với mấy cô ả đó, là một chuyện lãng phí thời gian mà thôi. Giang Thần Hy khẽ liếc mắt, nhìn thấy Tô Lê đang nói chuyện với một người đàn ông, trong tay cô còn bưng một ly Volka, nhưng mà không uống, trên mặt cô trước sau vẫn nở nụ cười, ngay cả người đàn ông kia có ý đồ dựa gần cô, cô cũng không có ý tránh né, cô nâng ly rượu trong tay ý muốn kính rượu đối phương.

Động tác khoan thai không hề ngượng nghịu chút nào, quả thực khiến người ta nhìn vô cùng thoải mái. Sự yếu điệu phong tình của phụ nữ chỉ cần giữ ý tứ không lộ bạch, vậy thì sẽ là bức tranh khiến đàn ông mê đắm mãi không thôi.

Nhưng mà cô rõ ràng không chú ý đến Giang Thần Hy đang chăm chú nhìn cô, sự quyến rũ gợi cảm của cô không quá lộ liễu cũng không bị che mờ, khiến anh ta không tự chủ được cứ sát lại gần cô...cho đến khi Giang Thần Hy đi tới bên cạnh cô, lúc này Tô Lê mới thu tầm mắt của mình lại, mỉm cười chào: “Giang thiếu gia.”

Giang Thần Hy liếc nhìn cô, rồi nhìn người đàn ông đang nhiệt tình nói chuyện với Tô Lê, anh cười nhạt hỏi: “Cô Tô có thể giới thiệu chút không?”

Tô Lê thấy anh như vậy thì cười thầm, cảm giác dường như anh chính là cố ý tới đây phá rối.

5. Chương 5

Cô thoả mái giới thiệu sơ qua về đối phương với Giang Thần hy, sau đó lại hướng về đối phương giới thiệu: “Vị này là Giang thiếu gia.”

Giang Thần Hy gơ tay ra bắt tay đối phương, chào hỏi: “Chào anh.”

Đối phương thực ra sớm đã nhận ra anh rồi, người lẫn lộn trên thương trường đều biết vị này là Đại thiếu gia nhà họ Cố, tiếng tăm của anh rất lớn, làm việc cứng rắn không hề nể tình, khiến người ta nghe tên cũng khiếp sợ, trên thương trường tuyệt đối không thấy biểu hiện ôn hòa như vậy của anh.

Đối phương rõ ràng cũng không dám giao thiệp nhiều với Giang Thần hy, nhẹ nhàng chào hỏi rồi chuồn mất.

Tô Lê quẹt ngón tay lên trán, khẽ nhổ tóc tơ trên trán, nhìn qua bên cạnh nói: “Giang thiếu gia sao lại không tìm người khiêu vũ?”

“Người mà cô quen biết so với tôi quả thật không ít nhỉ.” Giang Thần Hy mỉm cười nói.

Tô Lê nhấp ngụm rượu, khẽ cười, ngoái đầu nhìn sang bên cạnh rồi nói: “Nói đúng ra, người muốn lên giường với em thật không ít.”

Giang Thần Hy nheo mắt, “E là sau này, cũng không có mấy người có suy nghĩ này nữa.”

Tô Lê nhìn anh nhưng cũng không nói gì, nhưng mà dường như cô có chút hiểu tại sao anh lại đưa cô tới tiệc rượu kiểu này rồi...

Lúc này âm nhạc vang lên, Giang Thần Hy liền mời cô khiêu vũ. Điệu mà hai người khiêu vũ không phải là Waltz, mà là Cha cha, kỹ thuật nhảy của Giang Thần hy cũng không tệ, xoay người liếc mắt, anh từ phía sau giữ chặt eo cô, đôi môi của anh khẽ cong lên, trầm giọng nói: “Nhảy cũng khá lắm.”

Tô Lê khẽ nháy mắt, nhếch mép mỉm cười nói: “Giống nhau thôi.” Nói xong, xoay người một nhịp rất đẹp mắt...Bản nhạc kết thúc, hai người cảm ơn khán giả một cách hoàn hảo.

Giang Thần Hy nhẹ nhàng kéo tay cô đi qua một bên, từ trên tay nhân viên phục vụ anh đón lấy hai ly Whisky, đưa một ly cho Tô Lê, cô mỉm cười nhận lấy ly rượu, nghiêng đầu nhìn anh, hai người bốn mắt đối nhau cùng khẽ cười.

Lúc này, có người bên cạnh thì thầm vào tai anh với vẻ vô cùng cung kính, Giang Thần Hy khẽ gật đầu, cũng giấu đi nụ cười lạnh lùng trên mặt, liếc mắt nhìn về phía Tô Lê, nói: “Xin lỗi, tôi thất lễ chút.”

Tô Lê mỉm cười cũng không nói gì, đứng nhìn bóng lưng anh rời đi...

Tiệc rượu vẫn chưa kết thúc, Tô Lê thốt tha trên đôi giày cao gót bước ra khỏi hội trường, cô nhìn trường đại học sừng sững bên ngoài, đứng trên bậc thềm im lặng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy những đám mây trôi lững lờ, có chút ngáy người ra không vì lý do gì.

Đây là một đêm mùa đông lạnh giá, nhưng dường như cô một chút cũng không sợ hãi.

“Ê, trời tuyết to gió lớn, cậu đứng ngây người ra làm gì thế, không lạnh sao? Lên xe!” Trần Miễn mở cửa xe nhìn cô mà gọi.

Tô Lê hình như có chút thất thần, nghe thấy Trần Miễn gọi cô, cô mới phản ứng lại, sau đó cởi bỏ đôi giày cao gót tiến đến và bước lên xe.

Trần Miễn vứt cho cô một chiếc khăn lông, nhìn qua Tô Lê đang ngồi bên ghế phụ, nói vẻ mặt đầy ghét bỏ: “Kiểu thời tiết này cậu vẫn mang giày gót nhọn như thế, không thể đổi đôi khác à?”

Tô Lê mỉm cười nói: “Vậy làm sao mà được, không mang giày cao thì không đẹp nữa rồi.”

Trần Miễn “xì” một tiếng, nói: “Không sợ ngã chết à?”

Tô Lê lấy một chai nước khoáng mở nắp uống một ngụm, cười nói: “Yên tâm, cậu không nghe qua câu xui xẻo di truyền ngàn năm sao? Kiểu người mệnh khổ như mình, ông trời cũng không thêm chừa.”

Trần Miễn giơ tay gõ đầu cô một cái, nói: “Ăn nói lung tung gì thế? Đưa cậu về nhà.” Nói xong, anh lái xe rời đi.

Ở cách đó không xa, một chiếc xe Mercedes màu đen đang từ từ hạ cửa kính xe, Giang Thần Hy ngồi trong xe từ từ thu lại tầm mắt, quay qua nhìn A Hào đang lái xe nói: “Đi điều tra xem chiếc xe đó là của ai.”

Tô Lê nhìn mưa bay lất phất ngoài cửa sổ xe, bên trong xe phát một bài hát tiếng anh du dương.

Bóng cô đổ ngược in lên kính xe, nước mưa bên ngoài chảy từ trên kính cửa xe xuống một cách chậm chạp, vẽ lên từng vệt nước mưa. Ngón tay thon của Tô Lê nhẹ nhàng gạch lên kính xe, vẽ một icon mặt cười đáng yêu.

Trần Miễn liếc nhìn cô, nói: “Hôm nay Giang Thần Hy sao lại để cậu cùng anh ta đi dự tiệc rượu vậy.”

Tô Lê khẽ cười: “Mình cũng không biết nữa, anh ấy nói bởi vì mình rất đẹp. Cậu nói mình có đẹp không?” Vừa nói cô vừa nghiêng đầu qua nhìn Trần Miễn.

Trần Miễn không quan tâm, lạnh lùng nói: “Được rồi, trước mặt mình cậu còn làm bộ làm tịch gì hả?”

Tô Lê cũng không nói gì, chỉ nghiêng đầu dựa vào cửa sổ ngắm nhìn dòng người đông đúc. Phía trước đèn đỏ, Trần Miễn chậm chậm dừng xe, Tô Lê chậm rãi nói: “Mình không muốn về.”

Trần Miễn nhìn cô, nói: “Cậu lại muốn đi giày vò ở đâu?”

Tô Lê mỉm cười nói: “Tối nay chẳng phải có trận bóng đá sao, cậu quên rồi à? Mình còn cược đội Ý thắng nữa đấy.”

Trần Miễn mỉm cười: “Được thôi, vậy vẫn chỗ cũ nhé?”

Tô Lê khẽ cười, nhưng không nói thêm gì, chỉ dựa vào cửa nhìn những tia sét xẹt qua ngoài cửa, ánh mắt xa xăm....

Lúc này, điện thoại của cô rung lên một hồi, cô cầm lên nhìn là Giang Thần Hy.

Trần Miễn liếc nhìn cô, từ tốn hỏi: “Giang Thần Hy à?”

Tô Lê mỉm cười: “Mau lái xe đi, lẽ nào cậu muốn xem trận đá bóng phát lại hả?”

Trần Miễn nhìn cô, sau đó cũng không nói gì nữa....

6. Chương 6

Ngày hôm sau, Tô Lê trang điểm tỉ mỉ một lát thì đến địa điểm mà Giang Thần Hy gửi trong tin nhắn. Là một nhà hàng tương đối sang trọng. Hai người tìm một vị trí ngắm cảnh đêm khá đẹp, Giang Thần Hy nhường cho cô gọi đồ ăn.

Tô Lê có vẻ cũng không khách sáo, gọi món mà mình thích ăn nhất. Giang Thần Hy mở một chai rượu vang đắt tiền, bầu không khí vô cùng ấm áp.

“Giang thiếu gia nếm thử món thịt cừu không?” Cô vừa cắt thịt cừu trong đĩa vừa nói: “Ngon lắm đó.”

Giang Thần Hy nhìn cô khẽ chau mày, cười nói: “Tôi không thích ăn thịt rừng lắm.”

“Vậy thì thật đáng tiếc.” Tô Lê nhún vai.

Giang Thần Hy nhìn cô khẽ cười, nói: “Nhưng mà tôi cũng muốn nếm thử.”

Tô Lê nghe nói ngược mắt nhìn anh, cô đâu có ngốc, trong câu nói của Giang Thần Hy có vài phần mê hoặc và...dụ dỗ.

Cô mỉm cười, nói: “Vậy Giang thiếu gia gọi thêm một phần nha.”

“Tôi chỉ muốn nếm thử, không cần nhiều như vậy.” Giang Thần Hy trầm giọng nói.

Tô Lê khẽ nhún mày, xắt một miếng thịt cười nói: “Nếu như Giang thiếu gia không ngại, em chia một chút cho anh nếm thử mùi vị.”

Giang Thần Hy không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn cô. Tô Lê xắt một miếng thịt, sau đó vốn là muốn để vào tổng đĩa trước mặt anh, nhưng Giang Thần Hy lại trực tiếp nắm chặt lấy tay của cô, đưa miếng thịt sốt tương tím hồng đẹp mắt từ trong tay cô cho vào miệng mình.

Tô Lê có vẻ cũng không biểu lộ ra chút ý kháng cự, nếu trong lòng cô đã hiểu rõ ý của Giang Thần Hy, vậy thì không cần thiết làm như vậy nữa.

Giang Thần Hy nhìn cô, khẽ nhếch môi cười nói: “Chính xác, đầy vị hoang dã.”

Tô Lê thản nhiên thu lại tay của mình, mà nói: “Vậy Giang thiếu gia cảm thấy mùi vị này hợp hay không hợp với anh?”

Giang Thần Hy với lấy chiếc khăn lau khóe miệng, cười nói: “Đương nhiên, tôi nghĩ là thích, ngon ngoài sức tưởng tượng.”

Tô Lê nhẹ nhàng cười, nhưng không nói gì. Giang Thần Hy thậm chí còn kêu phục vụ đổi cho anh phần cơm giống hệt của Tô Lê.

Nhưng mà rất nhanh, Tô Lê lại tránh né góc máy ảnh chụp của thợ săn ảnh trong nhà hàng đang hướng ống kính về phía họ. Tô Lê liếc mắt không nhìn được cười phá lên.

Giang Thần Hy nhìn cô hỏi: “Em cười gì vậy?”

Tô Lê xắt thêm một miếng thịt cừu, chậm rãi cười nói: “Giang thiếu gia anh đoán xem, bản tin ngày mai sẽ nói những gì?”

Giang Thần Hy thực ra sớm đã phát hiện rồi, nhưng so với Tô Lê anh vẫn thể hiện rõ không quan tâm, mà cười nói: “Hình như em rất quan tâm tới bản tin giải trí?”

Tô Lê không nhìn được cười, nói: “Giang thiếu gia chê cười rồi, chỉ là em cảm thấy người quang minh lỗi lạc như Giang thiếu gia và người tiếng xấu lưu danh như em mà bị đồn đại, e là nhất định là một tin vô cùng lớn nhỉ, chính là có chút tò mò, bọn họ sẽ viết như thế nào nhỉ?”

Giang Thần Hy lắc lắc ly rượu vang trong tay, cười nói: “Quang minh lỗi lạc? Em thấy tôi là người như vậy?”

Tô Lê nghiêng đầu nhìn khẽ cười: “Sao hả? Lẽ nào không phải sao? Chỉ ít trong mắt người khác, loại phụ nữ như em vốn dĩ không xứng với anh.”

Giang Thần Hy ánh mắt hơi chùng xuống, chỉ thấy anh khẽ nhếch mép cười: “Cho nên gần đây em rất không ngoan?”

Tô Lê nháy mắt cười: “Không phải, chỉ là cảm thấy không có ý nghĩa gì. Nếu Giang thiếu gia đã không cho em lợi ích, tại sao chúng ta vẫn phải tiếp tục?”

“Cho nên, em muốn kết thúc?” Giang Thần Hy chậm rãi nói.

Tô Lê cũng không nói thêm gì, chỉ một hơi uống cạn ly rượu vang...

Sau bữa tối, Tô Lê vốn chỉ tùy tiện nói: “Giang thiếu gia, anh mời em ăn cơm rồi, vậy em mời anh uống rượu, thấy thế nào?”

Cô vốn cho rằng, Giang Thần Hy nhìn với dáng vẻ thương nhân đang hoang, có lẽ sẽ không bằng lòng đi đến mấy chỗ quán bar phức tạp kiểu đó, cô cũng nhân cơ hội này có thể bỏ rơi anh.

Cô hiểu rất rõ, kiểu người đàn ông vốn nhìn không thấu này là rất nguy hiểm, hơn nữa cô cũng ngầm cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm đến từ người đàn ông này.

Nhưng mà cô lại không ngờ rằng, Giang Thần Hy đã đồng ý mà không suy nghĩ gì, đây cũng khiến Tô Lê có chút kinh ngạc, nhưng mà cô cũng không có biểu cảm gì nhiều, đưa mắt liếc nhìn khuôn mặt anh, cô nhìn thấy một vẻ đặc ý, đây là một kiểu đặc ý khi đạt được điều gì đó.

Đêm, là sự chiếu rọi, là say tình, là để người ta tràn đầy sự tưởng tượng, nó thuộc về sự giải thoát và trầm luân, là thuộc về đắm say và mê loạn.

Ánh đèn xanh đỏ lung linh, diêm lệ, kỳ vĩ, nó chiếu rọi cả thành phố, cũng là để nhìn thấy tận cùng sự từ bi hỷ xả của tất cả con người....

Đêm ở thành phố biển, càng làm cho sự tươi đẹp đạt tới đỉnh cao! Đây là một quán bar cũng coi như có tiếng, trong quán bar vang lên âm điệu rock cuồng nhiệt, ánh đèn chớp đủ màu rọi lên trên mọi người, như mộng như mơ. Mỗi một người đều giống như thả hồn phiêu ra khỏi thân xác, lắc lư chìm trong điệu nhạc, hò hét, trút xả đủ loại cảm xúc của bản thân.

Tô Lê uống vài ly rượu mạnh, cũng hòa vào đám người đang nhảy nhót lắc lư cơ thể của mình, thả lỏng bản thân. Cô thích âm thanh kiểu này, cô không thích yên tĩnh, bởi vì khi yên tĩnh con người sẽ suy nghĩ lung tung. Cô không muốn nghĩ những chuyện đó, bởi vì...đau khổ quá rồi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-phuc-tong-tai-kieu-ngao>